

Het verdriet

Vrijdag 13 november, Parijs

Eva is een beetje nerveus. Haar ouders komen terug van Amerika. Eva heeft haar ouders 2 lange jaren niet meer gezien. Ze heeft lang zitten twijfelen of ze haar oude vertrouwde recept zou maken of ze eens iets nieuws zou proberen. Voor het vertrek van haar zoon Jules heeft Eva nog een beetje ruzie met hem gehad. Ze vond het niet kunnen dat haar zoon juist vandaag naar dat optreden in Parijs wou! Haar vader zou het wel begrijpen maar haar moeder... Dan gaat de bel. Met een klein hartje maar toch met een gelukkig gevoel doet ze de deur open. Drie gezellige uurtjes later zitten ze samen aan tafel. Eva krijgt complimenten van haar vader; hij was altijd al trots op haar kookkunsten! Eva en haar moeder bekijken samen de foto's van op vakantie. De mannen zetten zich voor tv en kijken naar de voetbalmatch van de Rode Duivels. Plots roept Eva's man haar. Het extra journaal gaat over aanslagen in Parijs! Eva krijgt een krop in haar keel. Ze mag er niet aan denken dat Jules iets is overkomen! Eva probeert zich gerust te stellen met de gedachte dat Parijs groot is. Eva's man merkt dat zijn vrouwtje ergens mee zit. Hij probeert haar gerust te stellen. De kans is klein dat juist Jules bij de aanslag betrokken is. Een lang en bang uur later zat iedereen stil aan tafel. Eva heeft haar zoon al 8 keer proberen te bellen maar het is elke keer de voice mail. Dan gaat de bel. Eva ziet de politie staan en weet meteen hoe laat het is. De gil die toen weerklonk ging door merg en been.

Zaterdag 14 november, Syrië

Elke minuut van iedere dag, keer op keer horen we gegil, schoten en bommen die ontploffen. Dit is het verhaal van Adala, een vrouw die haar man en haar zoon van twaalf heeft verloren. Ze heeft alleen haar 6-jarige zoontje Alim nog. Elke dag leven ze in angst. Angst om elkaar te verliezen. Ze wachten al jaren op de dag dat deze verschrikkelijke oorlog ten einde loopt. Adala durft nog geen 10 meter van haar zoon weg te gaan! Maar ze moet! Adala moet eten gaan zoeken voor haar zoon. Als Alim slaapt in de schuilkelder, besluit ze op zoek te gaan naar eten en drinken. Met een bang hart vertrekt Adala. Na 2 uur zoeken vindt ze toch een klein stukje brood. Plots hoort ze vliegtuigen! Dat zal Frankrijk toch niet zijn, denkt ze. Ze rent zo vlug mogelijk naar haar wijk. Als ze 'thuis' aankomt, ziet ze dat de hele buurt tot één grote puinhoop is herschapen! Moeders halen hun kinderen van onder het puin. Gegil en gehuil weerklinkt door de straten! Zo snel als Adala kan, rent ze naar haar huisje. Maar het staat er niet meer! De gil die toen weerklonk ging eveneens door merg en been...

Het verdriet van een moeder die haar kind verliest is overal hetzelfde...